

МУЗЕЙНІ АКАДЕМІЇ

Романна Баран, Катерина Каркадим

Національний музей народного мистецтва
Гуцульщини та Покуття імені Й. Кобринського

© Баран Р., Каркадим К., 2015

Розглянуто і проаналізовано процеси становлення освітнього потенціалу у сфері популяризації історико-культурної спадщини Національного музею народного мистецтва Гуцульщини та Покуття ім. Й. Кобринського. Подасться концепція новітньої моделі науково-освітньої діяльності Музею як комплексного просвітницького і мистецького центру м. Коломиї. Для вирішення сучасних концептуальних проблем Музею зацентовано увагу на тісній співпраці з педагогами та фахівцями художньої культури та викладачами образотворчого мистецтва. Висвітлено науково-освітню роботу на прикладі різноманітних конференцій, мистецьких акцій, виставок, публікацій, музейних академій та студій.

Ключові слова: музей, народна культура, популяризація, “Музейна академія”, навчальні заклади, сучасні проекти.

Annotation. In this article are considered and analyzed the educational potential of the popularization historical and cultural heritage of the National Museum of Hutsul and Pokuttya Folk Art named after Y. Kobrynskyu. According to modern requirements, museums have to become open multipurpose centers of culture, science, education and training in accordance with international trends development of the museum activity – an open museum for the open society. One of the main objectives of the statute of the International Council of Museums (ICOM Ukraine) is the definition of “museum” as an institution designed for strengthening its role in the society and contributing to a better knowledge of the culture of various nations and strengthening mutual understanding between them.

The proclamation of Ukraine’s independence in 1991 radically changed national priorities – the need for deeper knowledge of Ukrainian history, language, beliefs and culture. At this time a number of measures were initiated to support crafts, preservation the old relics and monuments and study the works of folk crafts men. The activity in this area was initiated by the cultural elite of Kolomyia, museum experts and educators. To improve the Museum in accordance with the latest methods of scientific and educational potential and for the preservation and promotion of historical and cultural heritage a certain concept was produced. It was intended to create a unifying and coordinating institution artists, scientist and various educational institutions under the motto “Museum and professional contacts”.

A powerful tool to express the educational potential of the museum concept was the creation by the Museum a number of popular – science films about various types of folkart, the life and career of the individual artists, video about the customs and traditions of Hutsulshchyna and Pokuttya natives, creation museum site (recognized as one of the best museum sites of Ukraine), from which you can get the correct information.

To address current conceptual challenges Museum focuses on close cooperation with teachers – specialists artistic culture and fine arts teachers. It should be emphasized that the crucial role is holding of various artistic events for folk artists, during which there is involvement of youth for practical training in various types of crafts. Such cognitive ethnology lessons in pottery, artistic wood work, beads, appliques, weaving, pysanky, embroidery museum personnel conducts not only in the museum but also at schools. Such emotional lyrical classes a process of aesthetic education. All ethnology lessons are accompanied not only practical training but also multimedia presentations. The scientific and educational work is highlighted as an example of various conferences, events, exhibitions, publications, museum academies and studios.

Since 2009, the Museum has first initiated a new form of educational work with young people under the motto “Museum academies”, which became one of the most effective forms of cooperation between the museums and educational institutions. These academies contributed to better communication between scientists of the Museum and students for learning new material. The primary audience of these actions was identified by the museum experts to be the most active and interested students from different educational institutions of Kolomyia and its area. Scientists steer them to choose hot topics related to historical events and the present time. Museum organized and hosted 18 “museum academies”. For the most part these academies were dedicated to known figures of Ukrainian culture. The duration of these events is at least 2 hours. While discussing the highlighted material between the participants facilitate communication and discussion.

Key words: museum, popular culture, promotion, “Museum Academy”, education, contemporary designs.

Чи можлива культура без національного духовної спадщини? Згадаймо: за всіх часів в Україні коріння, без генетичної пам’яті, без набутої у віках традиційна народна культура була національною,

оскільки, з політичних причин, культура професійна обслуговувала фактично інокультурні середовища, зокрема в новітню добу – російське, польське, австрійське, французьке, англійське та інші. Спільна традиційна основа зберігала цілісність народу, його канонічні морально-естетичні засади співжиття, забезпечувала йому повноцінне існування й невинний поступ. Протягом ХХ століття розвиток промисловості, зростання темпів урбанізації, примусова колективізація, голодомори, війни та репресії руйнували традиційний життєвий устрій українців. За останні десятиліття в Україні, як і у світі загалом, виразно спостерігаються ознаки занепаду та деградації народної культури і мистецтва.

У розвинених країнах світу культурний розвиток нації є основним пріоритетом державної політики. Протягом багатьох років там засновують та успішно функціонують профільні культурні центри. Порівняно зі світовою практикою вітчизняне “культурницьке будівництво” й “державницька турбота” залишилися далеко позаду. Жоден із основних пунктів міжнародних рекомендацій щодо збереження традиційної культури в країнах перехідного періоду Східної Європи й Азії чинна влада в Україні не виконує. За таких умов, як ніколи раніше, постає нагальна потреба напрацювання й запровадження якісно нових підходів до вивчення та стимулювання культурних процесів в Україні. Зокрема, у сфері музейної справи необхідними є переосмислення значення традиційної народної культури та вдосконалення шляхів її розвитку. Музеї України потребують удосконалення своїх “класичних” функцій зі збирання, збереження, дослідження та популяризації мистецтва. Сучасні вимоги потребують, щоб музеї стали відкритими багатоцільовими осередками культури, науки, освіти та виховання відповідно до світової тенденції розвитку музейницької справи – відкритий музей у відкритому суспільстві. Так, одним із головних статутних завдань Міжнародної Ради Музеїв (ІКОМ України) є визначення поняття “музею” як інституту, покликаного посилювати свою роль у суспільстві, сприяти кращому вивченню культури різних народів і зміцненню взаєморозумінню між ними [1, с. 7]. Нова організаційно-функціональна форма закладу культури – музей-центр – постає не просто як сховище певних етнічних та загальнолюдських цінностей і мистецьких раритетів, а передовсім, своєрідна комплексна модель духовного життя роду, племені, громади, народності, нації, в якій відображено увесь комплекс світоглядних орієнтирів, основні складові та визначальні чинники їх традиційного буття. Впровадження в життя цієї новітньої моделі – вперше 1990 році продемонстрував Музей народного мистецтва Гуцульщини (тепер ННМГП ім. Й. Коб-

ринського) в Коломиї під час Першого Всесвітнього Собору духовної України. Коломия зустрічала гостей з усіх континентів світу. Музейні працівники були ініціаторами та співorganizаторами виставки – ярмарки, майстер-класів та показу образотворчого мистецтва коломиїських мистців, відчувалось щире зацікавлення цими акціями з боку людей різного віку, особливо молоді. Проводились майстер-класи з народними майстрами, на яких усі охочі могли спробувати свої сили в тому чи іншому вигляді традиційних ремесел. Саме цей проект дав певний поштовх до переосмислення деяких пріоритетів і орієнтирів у музейній роботі.

Нашому Музею як унікальній скарбниці неповторної творчості народних майстрів Гуцульщини та Покуття 20 жовтня 2009 р. Указом Президента України Віктора Ющенка № 837/2009 надано статус Національного. У його структурі знаходяться філіали: Музей писанкового розпису (Коломия, 1987), Косівський музей народного мистецтва та побуту Гуцульщини (1970) і Яремчанський музей етнографії та екології Карпатського краю (2007). Сьогодні кількість відвідувань наших музеїв сягнуло понад 160 тисяч відвідувачів за рік. Серед них багато іноземних туристів з-понад 50-ти країн світу. Науково-освітній відділ музею працює над розробленням науково-освітніх програм та проектів для різних категорій відвідувачів, зокрема над популярною вже презентацією творчості відомих особистостей України. Наукові відділи, окрім основної сфери своєї діяльності, також постійно працюють і над популяризацією народного мистецтва регіону. Ця робота відбувається не тільки у приміщеннях цих музеїв, але й продовжується в наукових експедиціях, відрядженнях та виїздах з мистецькими акціями на теренах регіону.

Аналізуючи попередню діяльність науково-освітньої роботи Музею за часи радянської влади, хочеться згадати методику ознайомлення з народними промислами, а саме – тематичні лекції, організація пересувних виставок з творів допоміжного музейного фонду. Наукові працівники та відомі музиканти, поети, художники (агітбригада “Райдуга”) виїжджали з виступами на заводи, фабрики, військові частини, сільські клуби, школи, колгоспи району та області. Музейники знайомили людей з традиційною народною культурою, акцентуючи на значенні Музею як установи, призначеної для її збереження та примноження. Популяризації Музею сприяла друкована література – путівники (Станіслав, 1962; Ужгород, 1975; Київ, 1978), альбом “Коломиїський музей народного мистецтва Гуцульщини” (К., 1991) із серії “Скарби музеїв України”, каталоги творчості майстрів з різних видів народного мистецтва, буклети, комплекти листівок.

Проголошення України незалежною державою в 1991 р. кардинально змінило національні пріоритети – потребу глибше пізнати українську історію, мову, віру і культуру. У цей час ініційовано низку заходів для підтримки народних промислів, збереження пам'яток старовини та дослідження творчості народних майстрів. Активну діяльність у цьому напрямі розгорнули культурна еліта міста Коломиї, музейні працівники та освітяни. Для покращення роботи Музею відповідно до новітніх методик науково-освітнього потенціалу та для збереження та популяризації історико-культурної спадщини у 90-х рр. вироблено певну концепцію. Вона передбачала створення об'єднаної і координаційної інституції мистців, науковців та різних освітніх установ під гаслом “Музей та творчі контакти”.

Покращення матеріальних умов життя забезпечує відповідні зміни в соціальній, культурній та моральних сферах, а нові технічні досягнення передбачають розквіт культури, свободи та гармонійного розвитку особистості. Народне мистецтво в сучасних умовах прагне йти в ногу з економічними, соціальними, культурними процесами глобалізації. Потужним засобом вирішення концептуальних проблем є тісна співпраця Музею з вихователями дошкільних установ, педагогами загальноосвітніх, середніх та вищих навчальних закладів. Наукові працівники постійно перебувають у тісному контакті з молоддю різної вікової категорії. Вони здебільшого відчують себе не тільки науковцями, але і педагогами та психологами. Щоб протистояти повному нівелюванню народної культури, потрібні переконливі та зрозумілі аргументи. Сьогодні для молоді є актуальнішими японські мультиплікаційні чудовиська та герої американських коміксів, аніж щирі й невибагливі традиційні місцеві забавки. Швидкозмінні різноманітні побутові товари, нав'язливо розрекламовані електронними засобами масової інформації, агресивні й динамічні фільми та комп'ютерні ігри змінюють психологію поколінь, орієнтуючи її на постійний пошук нових вражень. Значна внутрішня розкутість і зовнішня розкріпаченість відрізняють сучасну молодь від покірної радянської. Вона більше не боїться піддавати сумніву повчання вчителя, тому потрібна дуже переконлива аргументація на користь мистецьких творів, щоб повернути до них їхню увагу як потужного фактора патріотичного і естетичного виховання. Для сучасного вчителя вже недостатньо загальних сентенцій щодо цінностей народних традицій, бажано максимально цікаво й захоплено організувати та подати відповідну інформацію. Зрештою, що ж таке традиційність у ракурсі української культури і які саме ознаки вважати специфічно українськими

(гуцульськими чи покутськими) в контексті історії розвитку світової культури? Які критерії визначення художньої цінності творів народного мистецтва? На низку подібних запитань педагоги повинні отримати від наукових працівників Музею фахові, теоретично обгрунтовані й чітко сформульовані, а не суб'єктивно-емоційні або описові відповіді.

Потужним засобом вирішення музейної концепції освітнього потенціалу стало створення силами Музею низки науково-популярних фільмів з різних видів народного мистецтва, про життєвий та творчий шлях окремих майстрів, відеоматеріалів про звичаї та традиції гуцулів і покутян, створення музейного сайту (визнаний одним з кращих музейних сайтів України), з якого можна отримати потрібну інформацію.

Треба наголосити на визначальній ролі проведеної різноманітних мистецьких акцій з народними майстрами, під час яких відбувається залучення молоді до практичних занять з різних видів ремесел. Такі пізнавальні уроки народознавства з гончарства, художньої обробки дерева, виробів з бісеру, аплікації, ткацтва, писанкарства, вишивки музейні працівники проводять не тільки в стінах Музею, а й в навчальних закладах. Звернемо увагу на вироби з глини, бісеру та ткацтва. Вітчизняна педагогіка завжди використовувала ліплення з глини, перебирання бісеру та ниток для ткацтва як засіб розумового та сенсорно-моторного розвитку дітей з найменшого віку. На таких емоційно насичених заняттях відбувається естетичне виховання. Усі уроки народознавства супроводжуються не тільки практичними заняттями, але й мультимедійними презентаціями.

Понад десять років Музей співпрацював із Коломийським педагогічним коледжем Прикарпатського національного університету ім. Василя Стефаника (2002–2013). Музей розпочав цикл інтегрованих уроків про декоративно-прикладне та образотворче мистецтво для студентів III–IV курсів образотворчого відділення цього закладу. Саме наповнення Музею, його атмосфера також сприяли вихованню творчих особистостей. Навчання, що відбувалося упродовж одного семестру, проводили директор Музею Я. Ткачук і завідувачі відділів – Р. Баран, К. Каркадим, І. Федів. Пріоритетними напрямками цього циклу було ознайомлення з мистецькими осередками, творчістю народних майстрів та практичними заняттями, пов'язаними з традиційними ремеслами регіону. Виховання творчої особистості – одна з проблем, що їх поставили перед собою наші установи. Програма занять складалась з кількох пунктів: теоретичні заняття, ознайомлення з експозицією (по відділах), практичні заняття (замальовки експонатів – авторські та їх сучасні

інтерпретації), виїзди у відомі центри народних ремесел (Косів, Яворів) та творчі майстерні (Надії та Сергія Никорович, Марії Кахнікевич). Замальовки студентів з цих занять увійшли до видання збірника “Віцензіана” [2; с. 11, 195, 217, 305]. На кожному із занять брало участь понад сорок студентів. Передбачено було в робочий процес долучати ще й знайомство з творчими особистостями та їхнім доробком у виставкових залах Музею.

Наукові працівники Музею найчастіше співпрацюють з освітянами Коломиї та району, а саме з педагогами української мови та літератури, виховної роботи та викладачами образотворчого мистецтва. З 2009 року Музей вперше ініціював нову форму просвітницької роботи з молоддю під загальною назвою “Музейні академії”, які стали однією з дієвих форм взаємодії між Музеєм та навчальними закладами. Такі академії сприяли кращій комунікації між науковцями Музею та учнями і студентами для засвоєння нового матеріалу. Основною аудиторією цих акцій музейники визначили найактивніших та зацікавлених учнів і студентів різних навчальних закладів міста Коломиї та району. Науковці спрямовують їх на вибір гострих актуальних тем, пов’язаних з історичними подіями та сьогоденням.

Музей організував та провів 18 Музейних академії: “Лялька-іграшка. Лялька – символ матері та охорони всього навколишнього” (березень, 2009), “Тіні забутих предків” (лютий, 2009); “Шевченківські дні” (березень, 2010), “Збережена нитка традицій” (квітень, 2010), “Феномен творчості Олекси Бахматюка” (грудень, 2010); “Тарас Шевченко – філософ-пророк, художник слова і пензля” (березень, 2011), “Пінзель – український Мікеланджело” (листопад, 2011), “Коломия – центр гончарства” (грудень, 2011); “Світи Святослава Гординського” (лютий, 2012), “Музейна Шевченкіана” (березень, 2012), “Олексі Новаківському – 140” (березень, 2012), “Нашадки. Дзеркало” (жовтень, 2012), “Знаменита і геніальна” (листопад, 2012); “Музейна Шевченкіана II” (березень, 2013), “Таланту не сховати в забутті” (березень, 2013), “Векторність Олекси Новаківського” (квітень, 2013), “Таємничий геній” (квітень, 2013); “Бережимо ремесла свого краю” (лютий, 2014), “Стеком і шаблею” (березень, 2014), “Молодіжний АРТ-МІКС”, (березень – квітень 2014). Здебільшого ці академії були присвячені відомим діячам української культури. Тривалість цих заходів – не менше ніж дві академічні години. Під час обговорення висвітленого матеріалу між учасниками проводяться спілкування та дискусії.

Один із перших проектів “Феномен творців фільму “Тіні забутих предків” (2009) був присвячений 85-річчю від дня народження видатного українського кінорежисера Сергія Параджанова та

45-ти річчю із часу виходу на екрани культового фільму за однойменною повістю Михайла Коцюбинського. Співорганізаторами акції були викладачі Коломийської гімназії ім. М. Грушевського Л. Сембратович та Н. Мельничук і понад 20 учнів, учасників літературно-мистецької студії “Горицвіт” цього навчального закладу. Проект складався з декількох частин: інформації про творчість С. Параджанова (завідувач відділу кераміки Р. Баран), представлення досліджень та повідомлень гімназистів з використанням мультимедійної презентації про музей Сергія Параджанова. На цей захід був запрошений один із учасників фільму – вчитель Єзуїльської школи Тисменицького району Ів.-Франківської обл. Михайло Шатрук. Він виконував та озвучував пісні головного героя стрічки – Івана. Віртуозне володіння скрипкою та награвання гуцульських коломиенок створили неповторну атмосферу події. Цікаву інформацію представила директор Музею Я. Ткачук про видання роману репресованого письменника та активного громадського діяча Гуцульщини Петра Шекерика-Доникова “Дідо Иванчік”. Завідувач відділу художньої обробки дерева К. Каркадим поділилася спогадами про художника фільму “Тіні забутих предків”, лауреата Шевченківської премії, відомого українського графіка, свого викладача КДХІ – Григорія Якутовича. Цією акцією охоплено понад 60 учасників.

Музейна академія здебільшого не є одноразовою чи одноденною акцією. Яскравим прикладом став проект “Пінзель – український Мікеланджело” (2012), концепцію якого розробив Музей спільно з викладачами образотворчого мистецтва коломиєських ЗОШ I–III ст. № 8 та № 1 О. Рогожинською та О. Токарюком. Проект відбувався поетапно впродовж двох місяців. Перша акція – виїзд у с. Корнич Коломийського району для ознайомлення школярів міста з виготовленням іконостасів та сакральних скульптур і техніками різьблення на дереві (майстерня І. Бирчака); наступна – виїзд до смт Гвіздець Коломийського району та м. Городенку, де в костелах XVIII ст. зберігаються скульптури та фрагменти різьби авторства І. Пінзеля. У церкві Непорочного Зачаття Діви Марії відбулася зустріч із отцем-настоятелем – Ігорем Ковбасюком, який надав вичерпну інформацію щодо реставрації церкви, а також мультимедійна презентація ілюстрованого матеріалу про творчість І. Г. Пінзеля (Городенківська ЗОШ I–III ст.). Наступний захід – комплексні практичні заняття-семінари з глиняної ліпки архітектурної деталі – капітелі роботи І. Пінзеля для учнів шкіл м. Коломиї (на базі ЗОШ № 8 I–III ст.). Майстер-клас проводив художник, викладач образотворчого мистецтва О. Токарюк; підсумковими були

повідомлення про творчість І. Пінзеля (Р. Баран, К. Каркадим). На цьому занятті були також присутні учні та викладачі шкіл Гвіздця та Городенки. Загалом учасниками академії стали понад 150 учнів. Цей проект “Пінзель – український Мікеланджело” отримав І місце в обласному освітянському конкурсі 2013 року.

Ще одна академія “Бережімо ремесла свого краю” (2014) пов’язана єдиним змістом – дослідженням історії та розвитку давніх ремесел сучасної Коломиї. Здійснення цього проекту відбувалося в Коломийському індустріально-педагогічному технікумі. Проект складався з кількох етапів: початок – демонстрація фільму “Традиції коломийського гончарства” (О. Пономаренко, Р. Баран); наступне – ознайомлення студентів з родиною відомих коломийських гончарів Кахнікевич-Никорович, заслуженим майстром народної творчості України Надією та її сином Сергієм; практичні заняття – проведення майстер-класу (точіння на гончарному станку, ліпка); науковий співробітник Музею Л. Мехно ознайомила студентів з традиціями коломийської вишивки на творах заслужених майстрів народної творчості України М. Сабадаш та Є. Генік, а також провела майстер-клас з бісероплетіння; на завершення академії – огляд виставки творів майстрів, присутніх на проекті. Протягом проекту відбулися виступи викладача Г. Луканюк та студентів Р. Боднарук, Г. Дем’янюк. Музейна академія відбувалася в приміщенні Коломийського індустріально-педагогічного технікуму, під час проведення заходу відбувалася фото- та відеофіксація (І.Олійник, Н. Олійник).

Усвідомлюючи вагомість творчості Тараса Шевченка – генія української нації та його значущість у світовій культурі, Музей не міг не відгукнутись на знаменну дату – 200-річчя від дня народження Кобзаря. Щорічно Музей проводив різноманітні акції та академії, присвячені Т. Шевченку, цьогоорічне ж святкування було особливим. Під час дослідження теми з історії пам’ятників Кобзарю на Прикарпатті знайдено мало-відомий, але досить цікавий матеріал. Він стосувався діяльності тривалий час забороненого українського художника, скульптора, поета, активного учасника визвольних змагань поч. ХХ ст. – Гаврилка Михайла Омеляновича. Науковці Музею та учасники Музейної академії презентували проект під гаслом “Стеком і шаблею” (березень, 2014) у виставкових залах Музею. У програмі були задіяні такі учасники: завідувач відділу кераміки Р. Баран з повідомленням про творчість М. Гаврилка; співробітник відділу кераміки Н. Олійник з інформацією про пам’ятник Т. Шевченка у м. Косові, автором якого був М. Гаврилко; викладачі Г. Луканюк, О. Сав’юк та учні Сопівської ЗОШ І–ІІІ ст., лауреати обласних

Шевченківських читань – Р. Миронюк і Я. Симчич. Завершенням академії був огляд виставки “І на оновленій землі”, про яку розповіла завідувач сектора Музею М. Двилюк. Під час проекту відбулась відеопрезентація, створена на основі фільмів Р. Коваля “Стеком і шаблею” (2011) та В. Нагірного “Шевченко на землі коломийській” (2013), а також архівних фотоматеріалів (науковий співробітник музею І. Олійник). Долучилися до цієї події 80 учасників.

Привабливість цих проектів демонструють реальні акції, до яких вдалося привернути молодь та творчу інтелігенцію і задовольнити більшість зацікавленої публіки. Треба визнати, що у виборі тем ми керувались не випадковими новомодними зацікавленнями, а приймали рішення та добирали матеріал за змістом, ступенем важливості, позитивною виразністю. Наша ціль достатньо прозора: виховати покоління молоді, пробуджуючи у них зацікавленість до української культури. Найпопулярнішими є розповіді та практичні заняття про творчість конкретних мистців: родини коломийських гончарів Кахнікевичів-Никорак, сім’ї місцевих художників-модельєрів Оксани та Ярослава Сахро, відомої вишивальниці, члена Національної спілки художників України, заслуженого майстра народної творчості України Євгенії Генік, заслуженої художниці України Ганни Вінтоняк та багатьох інших.

Проведенню уроків народознавства та музейних академії сприяли директор Коломийського педагогічного коледжу В. Ковтун та завідувач відділення образотворчого мистецтва М. Білоус; заступник директора з наукової роботи Косівського інституту декоративно-прикладного мистецтва ЛНАМ М. Гринюк та викладач Косівського училища Л. Бочко; великі ентузіасти цих акцій, вчителі та організатори коломийського клубу “Краєзнавець” на базі ЗОШ № 8 І–ІІІ ст. Н. Чорнокожа та О. Рогожинська, ЗОШ № 1 І–ІІІ ст. О. Токарюк; викладач Городенківської середньої школи Н. Савчак; директор Гвіздецької школи мистецтв І. Довганюк; викладач Коломийського індустріально-педагогічного технікуму Г. Луканюк; педагог виховної роботи Сопівської ЗОШ І–ІІІ ст. О. Сав’юк.

Наприкінці 2013 р. Івано-Франківська авторська творча майстерня вчителів народного мистецтва та художньої культури запропонувала науковим працівникам нашого Музею взяти участь у проекті над створенням додатка до навчально-методичного посібника Людмили Масол “Художня культура рідного краю. Івано-Франківщина”. Координатором цього проекту були вчителі художньої культури і музичного мистецтва Н. Ковальова та О. Малендевич. Ця співпраця стала однією з нових форм науково-просвітницької роботи Музею.

Неодноразово на базі музею проводилися міські та районні семінари з англійської та німецької мов для студентів Коломийського педагогічного коледжу та спеціалізованих шкіл міста і району. Працівники музею не тільки надавали кваліфіковані консультації учасникам для проведення екскурсій по Музею та музею Писанкового розпису, але й були безпосередніми їхніми учасниками.

Складовою всіх мистецьких проектів, академій було опрацювання та видання буклетів, запрошень, листівок, банерів, афіш, своєрідних рекламних публікацій у пресі та на місцевому телебаченні. Усі ці акції задокументовані у фото- та відеоматеріалах, адже створені мультимедійні презентації містили цікаву та захопливу інформацію.

Досконале знання предмета, вміла організація праці учнів та студентів під час проведення академій та уроків народознавства, забезпечення їх ґрунтовними знаннями – це те, що характеризує сьогодні музейників як викладачів та організаторів проектів. За свою діяльність у популяризації історико-культурної спадщини Музей та окремі працівники установи неодноразово були відзначені грамотами та подяками обласного та міського відділів освіти.

1. Статут всеукраїнської громадської організації “Український комітет Міжнародної Ради Музейів” [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.artmuzeum.kr.ua/diyalnist/82>. 2. Вінцензіана: В48 Статті, листи, фрагменти творів / За ред. М. Васильчука. – Коломия : Вік, 2008. – 320 с.+8 с.іл.